

LO TATÀ É LO TSARET

PATOIS DE VALTOURNENCHE

(PAR ROUJA MEYNET)

[1-2] Y ave én quieu én tatà, én piquieu melé qué y aléve to fiér, i trottéve é i dzeyéve avoué lé minó dou veladzo. Én dzor si minó y an deu : « Ah ma teteun, comèn i sareu bé sé lo tatà y avisse én tsaré ! ».

[3-4] Alor pappagràn y a deu : « É bén, vo lo fézo mé lo tsaré ! ». Alor y a pré dé bocón dé lan, y a pré lo martélé, y a pré la résetta, y a pré lo verboquén, y a pré lé cleu, poué y a résó, coppó, tsapotó, é pin é poun é pin é pan... y a fé én bé tsaré.

[5-6] Apré y a fé co lé rovve dé beu, i ll'a béttó én bé serclo outor é i lé-z-à montoye ou tsaré. Djaque, si minó quieu ézo ! É lo tatà co dé pleu : lleu dévàn é lo tsaré apré !

[7-8] Lé minó i tsardzévon la froui can y alévon régaillé lé pomme. Én dzor y an tsardzé plen lo tsaré dé pomme é lo tatà lle dizéve : « Na paé, y é tro pézàn ! ».

[9-10] Ma lé minó y an po écoutó, y an béttó éncó dé pomme... Paé, can lo tatà y é partí, lo tsaré... y a fé crac ! Alor lo tatà i ploéve : « Na, lamonguieu... mon bé tsaré ! ».

[11-12] Boneur qué pappagràn y é pasó per lai é y a deu : « Ma coueu y é qué i ploue ? ». Lé minó y an deu : « Ah, y é lo tatà perquié lo tsaré y é rotte ».

[13-14] Alor pappagràn y a détacó lo tsaré, y a tornó prenne lo martélé, la résetta, lo verboquén é lé cleu é pin é poun é pin é pan... y a aréndzé lo tsaré.

[15-16] Lo tatà y éve to ézo ma y a deu : « Minó, si quieu pomé béttà tan dé pomme su mon tsaré ! ». É lé minó dou veladzo, quieu ézo qué lo piquieu melé y ave quiettó dé ploà, y an fé én-a ronda outor dou tsaré.